

1.

A fű komoly, meleg szagában
megyek a dörmögő mezőre
a fák közül, hol már homály van
s szorongva alvad rá a földre.

Ha most csak ketten énekelnék!
hogy lobbanna piros harag!
De pipacs lett az is - letépem,
és szoknyája ölig hasad.

2.

Emlőnyi árnyu lomb itatja
a gödrök ritkuló sötétjét,
s levélrés-szájához tapadva
tünődve csókolja a kékség.

Ezer szemével néz a bodza.
S mit lát? A tó tükrén lebeg,
alatta felhő tur habosra
zölddé penészlő kék eget.

3.

Vigyázz! Leejtett cigarettád
elfonnyaszt egy poros virágot.
Igy gyötri asszonyod szerelmét
ölében hamvadó magányod.

S hová árnyad vetült, a hűvös
érintéstől lehull a harmat,
és ezüstjén egy pillanatra
megvillan véletlen hatalmad.

4.

Vizben füldeklő lombjukért
hogy remegnek a parti fák!
Sötétség öble már a rét,
magánnyá merevült a nád.

A bogarak, gombok a fán,
elalszanak a zöld kabáton,
s a talpig lekaszált füvek
fájdalmát elnyomja az álom.

5.

És száll a csend - a hold mosatlan
ablaka mögé lép az isten,
egykedvűen néz - túl homályos
üveg, hogy lásson és segítsen.

S engem gyanakvó csillagok
követnek már e tájban
s kutatják, merre ballagok
a megjelölt homályban.